

Meditatie over LUKAS 18, 31 - 43

thema van de zondag: Wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God. (LUK 18, 27)

Gemeente van Christus,

Het thema van deze zondag is niet uit de lucht gegrepen, maar het staat letterlijk in het evangelie van LUKAS, iets eerder in het hoofdstuk, waaruit we lezen. 'Wat onmogelijk is bij de mensen, is mogelijk bij God.' Het is het antwoord van Jezus op de vraag van de mensen: 'Wie zal behouden worden?'

Wie zal behouden worden? Hoeveel gelovigen zijn er niet, die met die vraag worstelen? Het zijn er vele. In onze hervormde kerk leeft die vraag misschien minder, dan in een aantal gereformeerde kerken. Maar toch zal ons die vraag ook wel door de gedachten gaan. Ben ik behouden. Zal ik, als ik straks oog in oog sta met God de Vader, zal ik dan de zegen krijgen? Of zal het dan toch nog verkeerd gaan? Daar is alle reden toe, dat het verkeerd gaat. Als je alles optelt wat er in je leven verkeerd is, dan kan het haast niet goed gaan. 'Zal ik behouden zijn?' We kunnen de vraag ook anders stellen en zeggen: 'Is het mogelijk, dat God mijn zonden vergeeft?'

'Wat onmogelijk is bij de mensen, is mogelijk bij God,' zegt Jezus. Daar zullen we het mee moeten doen vandaag en in de komende week; dat zal het evangelie zijn, dat ons deze dagen door moet helpen. We zullen vandaag op onderzoek gaan, naar de betekenis van die woorden.

Het gaat om twee dingen in dit thema: Allereerst: Het onmogelijke bij de mensen; en in de tweede plaats: Wat bij God mogelijk is. ~~Het tweede deel zal voornamelijk vanmiddag centraal staan, dat wat mogelijk is bij God.~~ *Em.*
~~Vanmorgen richten we de aandacht op: Wat onmogelijk is bij de mensen.~~

De vraag van de omstanders, of ze behouden zullen worden, die vraag leert ons, dat de omstanders dat behoud, die redding van niemand anders verwachten dan van God. 'Ik kan mijzelf geen wasdom geven' zo gaat een oud kerklied. Maar zo is het met de vraag naar het behoud, naar het heil ook. Er is niemand, zelfs geen dominee, die u en mij het behoud kan geven. Dat hebben wij te verwachten van de Here God.

Maar dat betekent ook, dat wij de vraag, of we behouden zullen worden, alleen maar aan Godzelf kunnen stellen. Als je vandaag de dag kijkt naar de kleine oecumene, dat is de toenadering tussen de kleine gereformeerde kerken, dan hoor je steeds opnieuw discussies over deze vraag: Over de toe-eigening van het heil, heet dat in de theologie.

Die vraag hoort echter niet thuis in de discussie, nee, de vraag naar redding en behoud, hoort in de eerste plaats thuis in het gebed. In het gesprek met de Here God. Soms kunnen we misschien die vraag bespreken, in een vertrouwelijk gesprek met een ouderling. Maar voor het overige hoort die vraag thuis in het gebed.

'Is het mogelijk, dat ik ook bij God mag horen?' Dat is eigenlijk de vraag, die we stellen. Is er ook voor mij, ruimte in Gods koninkrijk? Mag ik daar ondanks alles deel aan hebben, ondanks mijn leven en alles wat daarin los en vast zit?

We weten dat we de redding en het heil niet van deze wereld en niet van elkaar te verwachten hebben. Deze wereld lijkt niet langer in staat zichzelf te redden. Ja, als we maar van de schepping af zouden blijven: Dan zou de natuur zichzelf wel redden en instandhouden. Maar wij misbruiken de schepping, voor ons eigen belang. En dat is zo langzamerhand zo ver gegaan, dat zelfs de natuur zichzelf gaat vernietigen. Nee, daar moeten we het niet van verwachten.

En van de medemens, hebben we daar heil van te verwachten? Voor een deel wel. Als er liefde en vertrouwen groeit en bloeit tussen de mensen, dan kun je elkaar een beetje heil geven. Dat is in een persoonlijke relatie zo, maar het is ook in de gemeente het geval. Maar als het vertrouwen niet groeit, en als de communicatie niet goed is, dan heb je van elkaar geen heil te verwachten. Dan groeit er geen band en geen heelheid.

Dat is heel spijtig. Want dan moet je ten lange leste tegen elkaar zeggen. Zo kunnen wij niet langer verder. Want dan gaan we elkaar kapotmaken, en dat kan niet de bedoeling zijn van de Schepper.

Onze Messias had van de mensen om zich heen weinig heil te verwachten. Degenen die het dichtst bij Hem leefden, de discipelen, die haakten ook af, als het er echt om ging spannen. De vrouwen, die bij Jezus waren, die zijn hem misschien nog wel het meest trouw gebleven. Maar van zijn jodengenoten, van schriftgeleerden en priesters, had Hij weinig heil te verwachten: Zij voelden Hem slechts als een grote bedreiging voor hun positie, Zijn woorden en daden gingen ten koste van hun aanzien, ten koste van hun geld en goed.

Één van degene die Jezus op zijn weg tegenkomt is een rijke jongeling: 'Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te hebben?' ~~Waarom de afloop van het verhaal: Dat hij alles weg~~ geeft, dat hij alles bij zich weg doet, wat de weg naar het koninkrijk kan blokkeren.

De reactie van de apostel Petrus op deze gebeurtenis, is, dat hij zegt: 'Heer, wij hebben alles achter gelaten, wij, uw discipelen, en we zijn u gevolgd.' Het is alsof Petrus wil controleren bij Jezus, of zij, net als die rijke jongeling, de weg naar het koninkrijk zullen mogen bewandelen. Het is diezelfde vraag die leeft in de harten van christenen: Heer, zal ik erbij zijn, op die grote dag. Het is een vraag die geboren wordt uit twijfel aan jezelf. Je hebt nooit genoeg gedaan, nooit genoeg geloofd, nooit genoeg gedaan voor de gemeente, ja, uit al die zelfverwijten groeit tenslotte die vraag naar God: 'Ben ik behouden, Heer.'

Het antwoord dat Jezus geeft aan Petrus, dat liegt er niet om! Hij zegt: "Als je je huis of je vrouw achterlaat vanwege het koninkrijk, dan zul je in het heden veel ontvangen, en in de toekomst het eeuwige leven."

En dat is natuurlijk geen oproep om al je dierbaren maar achter te laten. Nee, dit Jezus woord is 'bij wijze van spreke'. Waar het Jezus om gaat, dat is, dat je de bereidheid moet hebben, als het koninkrijk aan de orde is, de bereidheid moet hebben, om God te dienen, en desnoods, maar alleen desnoods, alles achter te laten.

Dat is dus mogelijk: Dat het ons goed zal gaan in de huidige tijd, en dat we eeuwig zullen leven in de toekomst. Hebben we dan nog wel reden om te vragen, naar het persoonlijk heil? Moeten we niet op grond van de schrift de beloften van God in dankbaarheid aanvaarden?

Wij stellen zo dikwijls de vraag naar het mogelijke, maar waarom zouden wij niet vragen naar het onmogelijke? Ja, steeds wanneer de schrift opengeslagen ligt, hier, of in onze huizen, steeds lezen we over dat onmogelijke, over het schijnbaar onmogelijke. En steeds opnieuw worden er wonderlijke dingen over gezegd.

Zo lazen we immers zonet over Bartimeus. Die medemens van Jezus. Zijn naam kennen we goed, want iedereen kent het werk van het de stichting Bartimeus, het goede werk voor blinden en slechtzienden.

En het is goed dat die naam in ons geheugen gegrift staat. Bartimeus is een constante herinnering aan de blindheid van ons geestelijk leven. De gemeente en wij als christenmensen dreigen regelmatig terecht te komen in die blindheid, waarvan blinden kunnen vertellen. In die duistere eenzaamheid kun je terechtkomen.

Vanuit de duisternis duurt het vaak even, voordat je het licht kunt zien. Het duurt even voordat Bartimeus met zijn stem Jezus kon bereiken. Velen stonden hem in de weg. En daarom moest hij tot twee keer roepen: 'Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij.' Bartimeus vraagt niet om het persoonlijk heil, hij vraagt niet om eeuwig leven, hij vraagt niet om wonderdaden, nee, hij vraagt om medelijden bij Jezus.

Bartimeus kent zolangzamerhand het medelijden van de mensen om hem heen; ze stoppen hem wel eens wat toe, maar anderen zien hem over het hoofd, of lopen hem zelfs omver, een uitgestotene. Ja, Bartimeus kent het medelijden van de mensen, en hij weet dat het onmogelijk is, dat hij iets kan verwachten van de mensen om hem heen.

Zijn laatste roep om medelijden legt hij neer bij Jezus, bij de Zoon van God. Bij Hem, die van zichzelf zegt: Ik ben het leven. Daar hoort deze vraag ook thuis.

Ja, vanuit alle onmogelijkheden van ons leven is dit de vraag, die wij God mogen voorleggen vandaag: Vader in de Hemel, heb medelijden met mij. Heb medelijden met mijn onmogelijke leven, heb medelijden, als ik mijzelf en anderen het leven onmogelijk maak, heb medelijden.

En wij hoeven het zelfs niet meer te schreeuwen zoals Bartimeus, want er is niets en niemand die ons in de weg staat. Nee, we mogen het ook fluisteren, of in stilte bidden: Heer, heb medelijden. Pas daarna vraagt Jezus aan Bartimeus: Wat wil je dat ik doe. En pas dan heeft Bartimeus de vrijmoedigheid om te vragen: Heer, dat ik weer mag zien! En dan brengt Jezus licht en de duisternis van deze mens.

Jezus is het licht van ons leven. Dat is geen vraag, dat is een belofte! Als we dat zien, dan staat ons niets meer in de weg om bij God te horen. Dan behoort het in ons leven tot de mogelijkheid, dat we de weg van het koninkrijk bewandelen.

God kent de mogelijkheden en de onmogelijkheden van ons leven. Dat is voor God geen vraag. Juist daarom geeft Hij de belofte, dat we vele malen meer zullen ontvangen en zelfs eeuwig leven.

"En terstond werd Bartimeus ziende en hij volgde Jezus, God lovende. En al het volk zag het en gaf Gode lof."

Dat zijn de laatste woorden van dit schriftgedeelte. Dat het mogelijk is, ondanks alles, om God lof te zingen, dat mag ons op deze morgen verbazen. Laten we met die verbazing straks naar huis gaan, de verbazing over Gods daden.

~~Vanmiddag zullen we verder lezen, dan gaat het over Zacheus, die andere bekende geloofsgenoot van ons. En dan zal onze verbazing hopelijk nog toenemen. Want ook in het leven en werken van onze gemeente, daarin mogen we ons ondanks alles verbazen over deze God, de Vader van Jezus Christus. Zijn Naam zij lof~~